

Birlikte Yaşamdan Soykırıma: Filistin'in Sistemik Yıkımı

19. yüzyılda, Osmanlı yönetimindeki Filistin, topluluklar arası uyumun bir simgesiydi. Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler — çoğunlukla Arap nüfus arasında yaklaşık 25.000 Sefarad ve Mizrahi Yahudisi — Kudüs, Hebron ve Yafa gibi şehirlerde bir arada yaşıyordu. Pazarları, mahalleleri ve kültürel gelenekleri paylaşıyorlardı; Osmanlı milleti sistemi, Yahudiler gibi azınlıklara koruma statüsü sağlıyordu. Küçük çaplı gerilimler ortaya çıksa da, şiddet içeren çatışmalar nadirdi ve sosyal bağlar genellikle inanç farklarını aşılıyordu. Bu kırılğan barış, Avrupalı Siyonist hırsları yerli Filistin çoğunluğunun önüne koyan bir sömürge projesiyle yok edildi ve 77 yıl süren mülksüzleştirme, ayrımcılık ve soykırım ile sonuçlandı.

Siyonist hareket, 1897'de Theodor Herzl tarafından Siyonist Kongresi'nde resmileştirildi ve 1899'da Avrupa antisemitizmi ve sömürgeci kibirle motive edilerek Filistin'i bir Yahudi devleti için hedef ilan etti. Avrupa sermayesiyle finanse edilen küçük yerleşimler, Osmanlı toprak sahiplerinden arazi satın alımları yoluyla yerel çiftçileri yerinden ederek Filistin genelinde çoğaldı. Modern bir dil olarak İbranice'nin yeniden canlandırılması, ayrılıkçı bir kimliği pekiştirdi ve Araplarla entegre olmuş mevcut Yahudi topluluklarını yabancılaştırdı. 1917'de, Siyonist lobi üyesi Baron Rothschild tarafından düzenlenen Balfour Deklarasyonu, İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur Balfour'un, hak iddia etme yetkisi olmayan bir toprak olan Filistin'i Yahudi vatanı olarak vaat ettiğini gördü ve Arap çoğunluğunun haklarını ve özelemlerini görmezden geldi.

1930'lar, Siyonist gruplar ile Nazi Almanyası arasında korkunç bir anlaşma olan Haavara Anlaşması ile daha da tırmandı. Bu anlaşma, 60.000 Alman Yahudisi'ni ve mallarını Alman ürünleri karşılığında Filistin'e transfer etti. 1939'a kadar Yahudi göçü 450.000'e yükselirken, Irgun ve Lehi gibi Siyonist paramiliter gruplar terörü serbest bıraktı. 1946'daki King David Oteli saldırısı gibi bombalamalar, 91 kişinin ölümüne neden oldu ve İngiliz ile Arap hedeflere yönelik suikastlar, İngiliz Mandası'nı yönetilemez hale getirdi. İngiltere'nin 1947'de çekilmesi, BM'nin Bölünme Planı'na yol açtı; bu, Nakba'yı ateşleyen ve Filistinlilerin on yıllarca sürececek acılarına zemin hazırlayan son derece adaletsiz bir plandı.

BM Bölünme Planı'nın Adaletsizliği

1947 BM Bölünme Planı (181 sayılı Karar), adalet ve kendi kaderini tayin hakkına meydan okuyan bir sömürge paylaşımıydı. Filistinliler nüfusun %67'sini (1,2 milyon) ve Yahudiler %33'ünü (600.000) oluşturmasına rağmen, plan Filistin topraklarının %56'sını bir Yahudi devletine tahsis etti; bu, Yafa ve Hayfa gibi verimli kıyı bölgeleri ve önemli ekonomik merkezleri içeriyordu. Yüzyıllardır orada yaşayan ve toprağın %94'üne sahip olan Filistinliler, Batı Şeria ve Gazze'deki parçalanmış, daha az verimli topraklara, yani %43'e

indirgendi. Plan demografik gerçeği görmezden geldi: Yahudiler toprağın %7'sinden azına sahipti ve Yafa hariç her ilçede azınlıktı. Ortak kutsal şehir olan Kudüs, Filistin taleplerini göz ardı ederek uluslararası bir bölge olarak önerildi. Arap çoğunluğu planı haklarının ihlali olarak reddetti, ancak Siyonist liderler, daha sonra tahsis edilen sınırların ötesine genişlemeleriyle kanıtlandığı üzere, daha büyük bir bölgesel kontrol için bir basamak olarak bunu kabul etti. Batı güçlerinin egemen olduğu BM, Filistinlilere danışmadan bu bölünmeyi dayattı; bu, sömürgeci kibir ve Siyonist özlemleri yerli egemenliğin önüne geçirdi.

Nakba ve Mirası

1948'de İsrail'in devlet ilanı, Arapça'da "felaket" anlamına gelen Nakba'yı tetikledi. Arap nüfusunun yarısından fazlası, 700.000'den fazla Filistinli, Siyonist milisler 500'den fazla köyü yerle bir ederken zorla sürüldü veya korku içinde kaçtı. Deir Yassin'de 100'den fazla sivilin katledildiği katliamlar korkuyu pekiştirdi. Filistinliler Gazze, Batı Şeria ve Ürdün, Lübnan ve Suriye'deki mülteci kamplarına sürüldü ve geri dönmeleri yasaklandı. Bu etnik temizlik, 1940'ta "Bu ülkede iki halk için yer yok... Tek çözüm, Arapsız bir Filistin" diyen Yahudi Ulusal Fonu yetkilisi Yosef Weitz gibi figürler tarafından titizlikle planlandı ve İsrail'in apartheid devletinin temelini attı. Weitz'in zorla "transfer" vizyonu, Nakba'nın vahşetini şekillendirdi ve Filistinlilerin mülksüzleştirilmesinde yankılanmaya devam ediyor.

Batı Şeria'da Mülksüzleştirme ve Yerinden Edilme

İsrail'in 1967'de Batı Şeria'yı işgal etmesinden bu yana, mülksüzleştirme aralıksız devam etti. 700.000'den fazla İsraili yerleşimci, çalınan Filistin toprakları üzerine inşa edilmiş yasadışı yerleşimlerde yaşıyor ve Batı Şeria'yı bağlantısız enklavlara bölüyor. İsrail'in politikaları — toprak müsadereci, ev yıkımları ve kısıtlayıcı izinler — on binlerce insanı yerinden etti. B'Tselem'e göre, 1967'den beri 20.000'den fazla Filistinli ev yıkıldı, genellikle izin eksikliği gibi bahanelerle; İsrail bu izinleri nadiren veriyor. Ürdün Vadisi ve Doğu Kudüs gibi bölgelerde, tüm topluluklar tahliye tehdidiyle karşı karşıya; örneğin, Masafer Yatta'nın 1.000 sakini askeri bölgeleri genişletmek için çıkarılma tehdidi altında. İsrail yasaları ve askeri koruma ile desteklenen yerleşim genişlemesi, Batı Şeria topraklarının %40'ından fazlasını ele geçirdi ve Filistinliler sıkı kontrol altında 165 "ada"ya hapsedildi. Kontrol noktaları, yol engelleri ve 2004'te Uluslararası Adalet Divanı tarafından yasadışı ilan edilen ayırım duvarı, aileleri, tarım arazilerini ve geçim kaynaklarını ayırarak Filistinlilerin yaşamını sürdürülemez hale getirdi. Bu sistematik hırsızlık, inşaat haklarının reddedilmesiyle birleştiğinde, yerinden edilmeyi zorlarken apartheid rejimini pekiştiriyor.

Batı Şeria'da Yerleşimci Şiddeti

Batı Şeria'daki İsraili yerleşimci şiddeti, devlet suç ortaklığıyla mümkün olan günlük bir terördür. Çoğunlukla silahlı ve İsrail güçleri tarafından korunan yerleşimciler, Filistinli çiftçilere, çobanlara ve köylere saldırarak onları topraklarından sürmeyi amaçlıyor. Yalnızca 2024'te, BM 1.200'den fazla yerleşimci saldırısını belgeledi; bu saldırılar arasında kundaklama, vandallık ve fiziksel saldırılar yer alıyor. Huwara ve Qusra gibi köylerde, yerleşimciler evleri, zeytinlikleri ve hayvanları yaktı; 2023'te Huwara pogromu gibi olaylar

bir Filistinlinin ölümüne ve yüzlerce kişinin yaralanmasına neden oldu. İsraili askerler genellikle kenarda duruyor veya kendilerini savunan Filistinlilere müdahale ediyor. B'Tselem, yerleşimcilerin askeri karakollar tarafından desteklenerek Filistinliler için "girilmez bölgeler" oluşturduğunu ve şiddet yoluyla binlerce dönüm araziye ele geçirdiğini bildiriyor. Tepedeki Gençlik gibi aşırı yerleşimci gruplar, Filistinlileri açıkça kovmayı hedefliyor ve yerleşim politikasını denetleyen ve Filistinlilerin "boyun eğmesi" çağrısında bulunan Bezalel Smotrich gibi hükümet figürleri tarafından cesaretlendiriliyor. Nadiren yargılanan bu şiddet, etnik temizlik aracı olarak Filistinlilerin varlığını tehlikeye atıyor.

Soykırım Retoriği ve Eylemleri

İsraili liderlerin retoriği, uzun süredir Filistinlileri insanlıktan çıkararak vahşetleri meşrulaştırıyor. Yosef Weitz'in 1940'ta Arapsız bir Filistin çağrısı, on yıllar sonra, 1983'te Filistinlileri "şişedeki sarhoş hamamböcekleri"ne benzeten eski general Ovadia Yosef Eitan gibi figürlerde yankı buldu; bu, onların hapsedilmesi ve imhası için iğrenç bir metafor. Daha yakın zamanda, Ekim 2023'te Savunma Bakanı Yoav Gallant, Gazze'ye "tam abluka" uyguladı ve "Elektrik yok, yiyecek yok, yakıt yok... İnsan hayvanlarla savaşıyoruz" dedi. Maliye Bakanı Bezalel Smotrich, Gazze'nin tamamen yok edilmesini savunarak 2023'te "Gazze'yi silmek" gerektiğini söyleyerek açlık ve bombardımanı destekledi. Bu açıklamalar, abluka ve aralıksız hava saldırıları gibi eylemlerle birleştiğinde, BM'nin soykırım tanımıyla uyumludur: bir grubu yok etmek için kasıtlı eylemler. 1967'den beri her yıl düzenlenen Kudüs Bayrak Yürüyüşü, yerleşimciler de dahil olmak üzere binlerce İsraili aşırı milliyetçinin Doğu Kudüs'te "Araplara ölüm" sloganları attığı, polis tarafından korunan bir nefret ritüelidir. 2024'te yürüyüşçüler Filistinli dükkanlara ve gazetecilere saldırdı, önemli bir sonuç olmadan, soykırımcı duyguları normalleştirdi.

Gazze'deki Devam Eden Soykırım

2 milyon insan için 365 kilometrekarelik bir hapisane olan Gazze, durmaksızın korkularla karşı karşıya. Ekim 2023'ten bu yana, İsrail ordusu Gazze sağlık bakanlığı tahminlerine göre 60.000'den fazla Filistinliyi öldürdü — %70'i kadın ve çocuk. Gallant ve Smotrich'in ablukasıyla sıkılaştırılan abluka, Gazzelilerin %80'ini aç bıraktı ve 1,8 milyon kişi akut gıda güvensizliğiyle karşı karşıya (BM, 2025). 2025'te kurulan Gazze İnsani Yardım Vakfı yardım noktaları ölüm tuzakları: 743'ten fazla Filistinli öldürüldü ve 4.891 kişi yaralandı, genellikle yiyecek ararken İsrail ateşi ve bombardımanı. Amnesty International ve Sınır Tanımayan Doktorlar bu eylemleri olası savaş suçları olarak nitelendiriyor ve BM, İsrail'in açlık politikasını soykırımcı olarak etiketliyor. Hastaneler, okullar ve mülteci kampları harabeye döndü, Gazze'nin altyapısının %90'ı yok oldu. Vahşet — çocuklar vuruldu, aileler moloz altında gömüldü, kalabalıklar biçildi — bir halkı silmek için hesaplanmış bir niyeti yansıtıyor.

Sonuç

19. yüzyılın birlikte yaşamasından bugünün soykırımına, Filistin'in hikayesi sömürgeci hırsızlık, ihanet ve durmaksızın vahşet hikayesi. BM Bölünme Planı'nın adaletsizliği, Nakba'nın etnik temizliği ve Batı Şeria'daki devam eden mülksüzleştirme ve yerleşimci

şiddeti bir baskı sürekliliği oluşturuyor. Weitz'ten Gallant'a kadar soykırım retoriği, "Araplara ölüm" çığlıklarıyla güçlendirilerek, Filistinlilerin acılarından beslenen bir sistemi körüklüyor. 60.000'den fazla ölüyle Gazze'deki katliam, sadece bir trajedi değil, küresel sessizlikle mümkün kılınan bir insanlık suçudur. Filistin mücadelesi sadece anmayı değil, adaleti talep ediyor.